

boscúria. Allà al mig d'unes bardisses hi havia el cos d'un cavaller que panteixava de dolor. Sense un borrall de por, Piuèt s'hi atança i pogué veurer un rajolí de sang que li regalimava del front. Per sort prop d'allà un reguerol deixava sentir la remor de les aigües que s'hi escorrien. Piuèt hi mullà el seu mocador, que serví després d'haver-li ben rentat per embenar la ferida del cavaller. Aquest obrí els ulls i donà una mirada de reconeixença a l'eixerit minyó. Poc a poc anà tornant a la vida i confegint els records, troç d'act i troç d'allà, pogué anar lligant tot lo que li havia passat.

Era el Comte Alfred, que aquella tarda havia sortit sol de cacera i quan era a la vesprada s'entornava al castell, el seu cavall ensopegà amb una arrel entravessada en el camí, s'esverà i corrent enfollit pel bosc, llençà el Comte que anà a raure al mig d'aquelles bardisses, on trobà la punxa d'un roc traïdor que li ferí el front.

El cavaller un cop refet esguardà amb simpatia al vailet i li preguntà qui era, on anava i d'on venia. Piuèt no és feu pregar i li pintà tal com era la seva situació. Aleshores el cavaller satisfet, tustant-li el muscle amicalment li va dir.

—Molt bé Piuèt, t'has portat com un home, m'has salvat la vida i no et mancarà recompensa.

I en efecte, en Piuèt fou portat al castell del Comte i fou més tard el seu home de confiança, fins el punt de poguer-se maridar amb la gentil comtesseta qui era una

Venus de bellesa i un tresor de la virtut.

I encara sovint en Piuèt és deia satisfet: Ves qui li havia de dir a la pobra de la meva mare, que aquell bon consell que va donar-me em servís tant! «Lo que no vulguis per tú no ho vulguis per ningú» una cosa tan senzilla de practicar poc podia pensar, que fos el doll de la meva felicitat! Mai m'hauria cregut que un bon consell valgués tant!

RAMON FERRER MONTPLET

A reveure

S'ha acomiadat de nosaltres donant per acabada la seva temporada d'estiueig, l'eminent comediógraf català i inspirat artista En Santiago Rusiñol. Es una de les valors més positives de les lletres catalanes i son nom ha ultrapassat els llindars de les nostres fronteres. Malgrat el feixuc pes dels anys, encara conserva el caire humorístic que traspuen totes les seves obres. Aquell dolç somriure dels seus llavis i la senzillesa de son caràcter, li han captat un sens nombre de simpaties en la nostra vila. Parlar d'en Santiago Rusiñol, n'apar ja parlar de quelcom arbucienc per antonomasia. Es perquè en Santiago Rusiñol ha devingut un personatge ben popular en la vila nostrada i ha sapigut amotllar-se tan rebé a la nostra manera d'ésser, que tothom fins la mainada, s'han es-sabentat dels seus triomfs i de les seves glòries i tothom coneix la